

Az első hívó gyülekezetek, és ez utolsó napok hívó gyülekezetei.

Cselekedetek 4:32, János 16:2

A Pünkösöd napján megtértekből és aztán bemelegítettekkel jöttek létre, az első háziközösségek (Csel. 2:41-47). Közös volt szívük lelkük, és minden vagyonuk. Amint Anániás és Safira, eladott birtokuk árából egy összeget félretettek maguknak, az Úr halállal büntette őket (Csel. 5:1-11). Az egymás közelében lakók, egy testvér erre alkalmas házában gyűltek össze a hitbeni erősödéssre, a kenyér megtörésére és imádkozásra. De kitarítottak a Templomban is! Addig, amíg nagy üldözés nem támadt ellenük (Csel. 8:1).

Ezt követően is házanként gyűltek össze (Róma 16:5, Kolossé 4:15, Filemon 1:2) a hitben atyafiak, hogy épüljenek és erősödjenek a testvéri közösségben. Ilyen közösséget ember nem képes szervezni, mert ennek alapfeltétele, az Úr Jézus Krisztus jelenléte (Máté 18:19-20)! Még a megtért és újonnan született hívők közül is csak azok lehetnek Vele és egymással közösségben, akik vállalják az Ő igei világosságát (I.János 1:5-10). Az újszövetségi Gyülekezet tehát olyan hívőkből áll, akik bármikor inthetik egymást, ha erre van szükség. Aztán ha jó belátásra jutott a testvér, akkor vigasztalni is lehet abban a világosságban, amit az Úr jelenléte, az élő Ige áraszt rájuk.

A kereszténynek mondott egyházak emberi szervezetek. A legnépesebbeknek tagjai csecsemőkorban lettek „keresztények”, miközben egy kis vizet locsoltak fejükre. Ezek a vallásosak vallják, hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel tagadják (Titus 1:16). A Bibliában olvasható egyértelmű rendelkezések ellenére, faragott, festett bálványok előtt hajlonganak (II.Móz. 20:4-5), templomaik tehát bálványtemplomok. Ezek cifra ruhás klerikusai öldökölték, halálra kínozták, máglyára vetették, vízbe fojtották Isten megváltott gyermekeit (Jel. 17:4-6), amíg ez hatalmukban volt. Mert a világi vezetők egy idő után meggyűlöltek a hét hegyre épült Róma városában székelő vallási vezetőt, és megfosztották hatalmától. A reformált egyházak templomai mentesek a bálványoktól, de a tagok itt is csecsemőkorban lettek „bekeresztelve”. Ezért ők is csupán a szájukkal tisztelik Istent, de a szívük távol van tőle (Márk 7:6). Döntő többségük megtéretlen, istentelen, de vannak közöttük megtért hívők is, akik igyekeznek a templomokban kitarítani, és minél több megtéretlent élő hitre segíteni.

A különféle kiségyházakban hangsúlyos a megtérés, és az ezt követő bemelegítés (Csel. 2:38). Sajnos, hogy ezekben sem maradt meg az alapító atyák által példásan képviselt biblikus istenfélelem. A tagok egyre nagyobb része ma már eleve megtéretlen, vagy olyan bűnben élő bukott hívő, akinek szíve eltávolodott az Úrtól (Márk 7:6), és rosszabb állapotban vannak mint a hitetlenek (I.Tim. 5:8). Csupán egy hívő gyülekezetre emlékszem, ahol zavartalan örömmel vehettem részt az imaórán és az istentiszteleten.

Az Úr ébredést adott a múlt század hetvenes éveiben, a szilágysági hívő gyülekezetekben, amely aztán több-kevesebb teret kapott egész Erdélyben. Beültem egy általam ismeretlen gyülekezetbe, és hamarosan a „Menyország előcsarnokában” éreztem magam. Minden éneket szívből énekeltek. Imádságaik csupán 5 vagy 6 mondatból álltak, és vagy őszinte örömmel, vagy őszinte töredelemmel mondták, de egyetlen képmutató szövegelést sem hallottam. Egy előljáró (Thess. 5:12) hirdette az igét, amely úgy ömlött belőle, mint „szent sziklagörgeteg”. A prédikátor, mint mondták „a körzeti munkás testvér”, ott ült a hallgatóság között. Amikor az énekkar szolgált egy-egy énekkel, könnyek folytak szememből, a boldog ihletettség miatt. Kisebb mérvű ébredést Magyarországon is adott az Úr a nyolcvanas években, főleg a fiatalok között.

Abban reménykedek, hogy ezekben az elragadtatást megelőző utolsó napokban (Csel.2:17-21), amikor egyre sokasodnak a természeti katasztrófák, növekszik a népek közötti és országokon belüli emberölő (János 8:44) gyűlölködés, ad még az Úr egy hatalmas ébredést. Amikor helyreáll minden bukott hívő, és mindazok a megtéretlenek, akik az Úrhoz kiáltanak kegyelemért, szintén megtartatnak. Amikor a bűnben élő tagokkal sokasodó, lassan latrok barlangjává váló (Máté 21:13) imaházak, valóban újra imádság házaivá válnak.

Most még azt látom, hogy az Úr szavai teljesülnek. Egyre több valamikor hívő gyülekezetből kirekesztik azokat, akik valóban igyekeznek hitből élni (Ján. 16:1). Mert ahol sokasodnak a megtéretlen képmutatók, és a testiességgel megalkudott (Róma 8:12-13), szellemileg halófélben levő, vagy már egészen halottá vált (Jel. 1-4), bűnben élő hívők, egyre jobban ingerli őket az a világosság, ami az Úr hűséges követőinek imádságaiból, bizonyágtételeiből, és hétköznapi életéből árad. Ahol aztán a prédikátor nem igazán pap (Jel. 1:6), csupán a kegyesség látszatára ügyelő (II.Tim. 3:5), és klerikus tekintélyét féltő béres, felerősödik a kirekesztő szándék. Ezek a körülmények kényszerítik napjainkban, az öröklött bűnös énjüket nem takargató, hanem megtagadó hívőket (Luk. 9:23), hogy mint az első gyülekezetek, házanként ápoljanak testvéri közösséget mindazokkal az atyfiakkal, akik vállalják ennek feltételeit (Jakab 5:16). Az Úr jelenlétében, biblikus közösségben épülhetnek, erősödhetnek a hitben, szükség szerint intve aztán vigasztalva egymást, készen várva az Ő már nagyon közeli eljövételét (Máté 24:44).

Szeretettel: id. Frank S.

Közzétéve Frank Róbert engedélyével